

KOUDE RILLINGEN

10 VERHALEN WAAR JE
KIPPENVEL VAN KRIJGT
R.L. STINE

Vertaald door Jet Zegers en Mylène Delfos

kluitman

Voor Dylan en Mia

Nur 282-283/W112201

Bisac JUV018000 / JUV038000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: R.L. Stine

© MMXXII Illustraties: David SanAngelo

Omslagillustratie: Marcela Bolívar

First published by Feiwel and Friends, an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC. All rights reserved.

Oorspronkelijke titel: *Stinetingers*

Nederlandse vertaling: Jet Zegers en Mylène Delfos

Boekontwerp: Trisha Previte

Nederlandse belettering: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

INHOUD

Inleiding	7
Welkom in de Tussentijd	9
Onze monstertjes	29
Huid	49
De spookauto	70
De jongen die hulpgeroep hoorde	91
Beestjes	116
Verander je leven	136
De slechte kant	160
Het gat in de grond	178
De monstermaker	197
Dankwoord	219

INLEIDING

LEZERS, OPGEPAST. Ik heb deze nieuwe verhalen geschreven om jullie de koude rillingen te bezorgen.

Je kent het wel. Die tinteling die je achter in je nek krijgt als je bang begint te worden. Je vel wordt koud en de haartjes gaan recht overeind staan. Je hart gaat tekeer en je begint te klappertanden.

Dat tintelende gevoel wanneer...

Je denkt dat een kwaadaardig persoon je in de gaten houdt...

Je niet weet waar je bent of hoe je thuis moet komen...

Er een angstaanjagend gehuil uit de kelder komt...

Je er niets aan kunt doen dat je verandert in een wezen dat je zelf niet herkent...

De duisternis je omringt en er geen uitweg is...

Het is lekker om te griezelen als je weet dat het verhaal niet

echt gebeurd is. De verhalen in dit boek kunnen jou nooit overkomen, of wel soms?

Ik heb ze geschreven om je mee te nemen naar een griezelwereld net buiten de echte wereld... een wereld van schaduw, schrik en schokkende wendingen en verrassingen.

Ik hoop dat deze verhalen je naar een plek brengen waar die koude rilling een SCHREEUW wordt!

— R.L. Stine

WELKOM IN DE TUSSENTIJD

Heb je ooit wel eens het gevoel gehad dat de tijd stil was blijven staan? Bijvoorbeeld op zo'n lange, lange schooldag? Elke keer als je op de klok keek, leek het wel of die niets was opgeschoten. En dan moest je nog uren!

Ik kan me nog herinneren hoe verschrikkelijk zwaar ik het altijd vond om in de kerstnacht te moeten wachten tot het ochtend was en ik eindelijk mijn cadeautjes mocht openmaken. Ik bleef maar op de wekker naast mijn bed kijken – en elke keer waren de wijzers nauwelijks verschoven.

Ik heb al heel veel verhalen geschreven over teruggaan in de tijd. Maar dit is het allereerste verhaal over vast komen te zitten in de tijd.

'GABE, BELOOF ME DAT JE NIET TE LAAT KOMT,' zei mijn vriend Carver. Hij sloeg met zijn ijshockeystick op de mijne. We waren een puck heen en weer aan het schieten op Willmore Pond. De vijver was dichtgevroren en het ijs was mooi glad. Het was een koude decembermiddag en ik rilde onder mijn drie truien plus een parka.

'Beloofd,' zei ik. Ik gaf een harde zwieper met mijn stick en de puck schoot langs hem heen. Carver ging bijna onderuit toen hij zich razendsnel om zijn as wentelde om erachteraan te gaan.

Hij is een veel betere schaatser dan ik. Hij zit bij de Blazers, het ijshockeyteam van onze middelbare school.

Ik zit nergens bij. Ik ben niet zo van de sport. Maar Carver is graag met mij op het ijs. Ik denk omdat hij zich dan een superster kan voelen.

'Dat zeg je altijd, en je komt altijd te laat,' zei hij.

Hij onderschepte de puck en schoot hem terug naar

mij. ‘Je bent altijd overal te laat, Gabe, en ik begin het zat te worden om de hele tijd op je te moeten wachten.’

‘Ik hoop dat ik met kerst zo’n smartwatch krijg,’ zei ik. ‘Dat zou wel helpen.’

De puck schoof in de sneeuw langs de oever van de vijver en we gingen er met z’n tweeën achteraan. Mijn adem stoomde voor me uit. Het leek wel een work-out.

‘Weet je?’ zei Carver. ‘Er is niks aan om jarig te zijn op de dag voor kerst. Iedereen vergeet het altijd of anders vinden ze het wel te veel gedoe.’ Hij legde de puck terug op het ijs.

‘Maar je hebt toch een feest...’ begon ik.

‘Ja. Ik kan nog steeds niet geloven dat mijn ouders eraan gedacht hebben,’ antwoordde Carver. ‘Het is dus nogal speciaal. Niet te laat komen.’

Ik stak mijn gehandschoende hand op. ‘Ik zweer dat ik op tijd kom. Daar kun je op rekenen. Als ik te laat ben, eet ik deze puck op.’

Carver grinnikte. ‘Daar hou ik je aan. Wil je er ketchup of mosterd bij?’

Thuis zaten mijn vader en moeder in de woonkamer een Netflix-documentaire te kijken over een octopus. ‘Nooit geweten dat octopussen een eigen persoonlijkheid hadden,’ zei pap.

‘Misschien moeten we een kleintje nemen voor in het aquarium,’ zei mam.

‘Ik geloof niet dat er kleintjes zijn,’ zei pap.

Ik stond in de deuropening, maar ze waren zo vol van dat octopusprogramma dat ze me niet eens zagen. ‘Mag ik jullie wat vragen?’ zei ik.

Ze draaiden allebei hun hoofd om. ‘Dit moet je zien, Gabe,’ zei pap. ‘Je kunt er heel wat van leren over het onderwaterleven.’

‘Dat leer ik wel van *SpongeBob*,’ antwoordde ik.

Ze schoten allebei in de lach. Ze vinden me enorm grappig.

Ik ging voor de tv staan. ‘Hoor eens, ik moet een cadeautje hebben voor Carver,’ deelde ik mee.

Mam keek me door haar bril onderzoekend aan. ‘Een kerstcadeau?’

‘Nee, een verjaardagscadeau. Hij geeft morgenmiddag een verjaardagsfeestje.’

Ze schudden hun hoofd en fronsten hun wenkbrauwen. ‘Waarom heb je daar tot op het laatste moment mee gewacht?’ vroeg pap.

‘Waarom ben je altijd overal te laat mee, Gabe?’ voegde mam eraan toe. Ze wierp een blik op de grote staartklok in de hoek van de kamer. ‘Het is al na zessen. De winkels zijn dicht.’

‘Kunnen we dan morgen meteen na het ontbijt gaan?’ vroeg ik. ‘Ik kan niet met lege handen komen aanzetten.’

‘Geen sprake van. Wie is er nu jarig op de dag voor kerst?’ vroeg pap.

‘Daar had hij niets over te zeggen,’ zei ik.

Daar moesten ze ook om lachen.

‘We gaan morgenochtend wel iets kopen,’ zei mam. ‘Weet je al wat je hem wilt geven?’

‘Niet echt,’ zei ik. ‘Misschien een ijshockeytrui of zo. Hockey is echt zijn ding.’

‘Goed idee,’ zei mam. ‘Maar je had er wel eerder aan kunnen denken, dan hoefden we niet op de dag voor kerst te gaan winkelen.’

‘Je hebt gelijk,’ zei ik. ‘Ik moet beter vooruitplannen.’ Ik stond op het punt om weg te lopen. ‘Weet je wat? Ik ga nu naar boven om aan mijn boekverslag te werken, zelfs nu het kerstvakantie is.’

Ik liep de trap op naar mijn kamer. Ik had ze niet verteld dat ik mijn boekverslag al een week geleden had moeten inleveren. Ik had het boek ook nog niet eens uit. Maar ik dacht dat ik dat verslag zo wel kon schrijven.

We hebben boven een lange gang met vier slaapkamers. De mijne is helemaal aan het eind. Halverwege, bij de logeerkamer, hield ik halt. Het was een klein kamertje met felgeel behang, een bed, een ladekast en één stoel.

Mijn neefjes uit Michigan zouden met kerst komen. Maar mijn oom was ziek geworden en ze hadden afgezegd. Vandaar dat de logeerkamer leeg was.

Toch had ik een goede reden om daar te blijven staan. In de kledingkast van die kamer verstopten mijn ouders altijd mijn kerstcadeautjes. Altijd in dezelfde kast. Ze wisten niet dat ik dat wist.

Durfde ik naar binnen te gaan en stiekem te kijken? Waarom stelde ik mezelf die vraag nog? Ik doe dat elk jaar.

Ik draaide mijn hoofd naar de trap en luisterde. Mijn ouders zaten nog altijd in de woonkamer met hun octopusfilm. Ik haalde diep adem en dook de logeerkamer in.

De kast was lang en smal. Toen ik de deur openschoof, ging de plafondlamp automatisch aan. In de kast hingen wat oude winterjassen en er lag een berg afgetrapte sneakers. Op de vloer tegen de achterwand zag ik een stapel ingepakte cadeautjes.

Ik dook onder de jassen door en ging op mijn knieën zitten om de pakjes te bekijken. De eerste doos die ik opakte, was lang en vrij zwaar. Hadden ze een nieuwe PlayStation voor me gekocht? Ik schudde met de doos. Nee. Het voelde als kleren.

Ik zette hem terug en pakte nog een paar pakjes op, tot ik een dun, rechthoekig doosje in mijn handen had, dat in zilverpapier was verpakt. Het was heel licht. Misschien bluetooth-oortjes?

Het begon warm te worden in de kast. Of lag het aan mij? Ik luisterde ingespannen. Ik hoorde niemand. Snel scheurde ik het pakpapier open.

‘Yes!’ fluisterde ik. ‘Ze hebben er een voor me gekocht!’

Een smartwatch. Ik vouwde het bandje open en bekeek het horloge eens goed. *Super!*

Dit was het coolste cadeau ooit! Nu kon ik gewoon vanaf mijn horloge appjes versturen en bellen en allerlei andere toffe dingen doen.

Ik kon de verleiding niet weerstaan. Ik moest hem even passen. Mijn hand trilde gewoon toen ik het rode plastic bandje om mijn pols deed en vastmaakte. Ik hield het bij mijn gezicht en las de tijd: 18.10 uur.

Nu kom ik nooit meer te laat, zei ik bij mezelf. Want ik doe dit horloge nooit meer af.

Ik schrok van eerst een zachte plof en toen een schuifelend geluid. Voetstappen? Een van mijn ouders kwam naar boven.

Ik moest het horloge terugdoen in het pakpapier en zorgen dat ik die kast uit kwam. Maar ik werd overvallen door paniek. Ik kreeg geen lucht. Ik rukte het horloge af, rukte harder dan ik had moeten doen.

Het horloge gleed uit mijn hand en viel op de harde vloer. Stuiterde omhoog. En kwam weer op de vloer terecht.

Ik kon een kreet niet onderdrukken toen ik een krakend geluid hoorde.

O, *nee!* Het wijzerglas ging aan diggelen. De batterij vloog eruit en belandde ook op de vloer.

Nu ben ik erbij, dacht ik en mijn hart bonkte in mijn borst. Hoe moet ik dit ooit uitleggen?

Ik griste het kapotte horloge van de vloer en propte het in mijn broekzak. Pas na drie pogingen lukte het om het piepkleine batterijtje in mijn vingers te krijgen. Dat stak ik ook in mijn zak.

Ik krabbelde overeind de kast uit. Sloop naar de gang. Niemand. *Poeh.* Ik rende naar mijn kamer en trok de deur achter me dicht.

Ik plofte neer achter mijn laptop en probeerde aan mijn boekverslag te beginnen. Het ging over een boek met Griekse mythen en sagen. De verhalen waren best goed. Ik had het boek bijna voor de helft gelezen, meer dan genoeg om een goed verslag te kunnen schrijven.

Maar mijn hart ging nog tekeer van toen ik dacht bijna betrappt te worden. Ik kon me niet concentreren. Ik bleef maar aan dat kapotte horloge denken. Hoe moest ik dat aan mijn ouders uitleggen?

Ik kon ze toch niet de waarheid vertellen? Dat ik al sinds mijn zevende stiekem mijn kerstcadeautjes ga bekijken? Maar ik wist ook geen goede smoes te bedenken voor hoe dat horloge stuk was gegaan.

Misschien kon ik het opnieuw inpakken en terugleggen bij de andere cadeaus? Als ik het dan op kerstochtend openmaakte, zou iedereen denken dat er onderweg vanuit de winkel iets mee gebeurd was.

Dat zou kunnen werken. Of niet. In mijn enthousiasme had ik ook het pakpapier gescheurd. Hoe ik ook mijn best zou doen, het zou er nooit meer als nieuw uitzien.

Dit enorme probleem nam me zo in beslag, dat ik geen zin meer kon opschrijven. Ik begon te geeuwen en mijn oogleden werden zwaar.

Het is zeker al laat, dacht ik. Ik stond op van mijn bureau en liep naar beneden om welterusten te zeggen.

Ik keek gek op toen mijn ouders nog steeds in de woonkamer zaten. Op tv spreidde een octopus zijn tentakels. Ze keken allebei op toen ik de kamer in liep.

Ik geeuwde. 'Ik ben lekker opgeschoten met mijn boekverslag,' zei ik. 'Maar ik begin een beetje moe te worden. Dus ik kwam nog even welterusten zeggen.'

Ze knipperden met hun ogen. Paps mond viel open. 'Gabe, sinds wanneer ga jij voor het eten naar bed?' vroeg hij.

'Het eten?' Ik keek naar de staartklok tegen de wand. Hij stond op tien over zes.

Hoe kon dat?

'Je hebt nog tijd zat om je verslag af te maken,' zei mam. 'Ik ga pas aan het eten beginnen zodra dit programma is afgelopen. Dus dat wordt een uur of zeven.'

Ik geeuwde opnieuw. Hier was iets vreemds aan de hand, maar ik had te veel slaap om er helder over na te kunnen denken.

'Als je moe bent,' zei pap, 'doe dan boven even een dutje. We maken je wel wakker als we gaan eten. We hebben vanavond je lievelingskostje. Mijn zelfgemaakte pizza met hotdogs erop.'

'Super,' zei ik. Op tv was een man bezig de octopus te voeren.

Ik liep de trap weer op en ging op bed liggen. Heel snel viel ik in een diepe, droomloze slaap. Ik weet niet hoelang ik onder zeil was. Toen ik wakker werd, zag ik door het raam dat de lucht nog steeds avondgrijs was.

Ik voelde me uitgerust. Dus ging ik weer achter het toetsenbord zitten en begon nu echt aan het boekverslag. Ik schreef snel, mijn vingers tikten dat het een lieve lust was. Schrijven gaat me makkelijk af, ik denk omdat ik het leuk vind. Ik heb nooit moeite met het schrijven van verslagen en opstellen.

Ik werkte ongeveer een uur. Van tijd tot tijd hield ik even op om te luisteren of mijn ouders me al kwamen roepen voor het eten. Toen ik merkte dat mijn maag begon te knorren, stond ik op. Ik had echt honger.

Ik haastte me met twee treden tegelijk de trap af. Mijn ouders zaten nog altijd in de kamer op de bank. ‘Gaan we al eten?’ riep ik vanuit de deuropening. ‘Ik barst van de honger!’

‘Nog niet,’ zei pap. Zijn blik bleef gefixeerd op de onderwaterscène op tv. ‘Om een uur of zeven leg ik de pizza in de oven.’

‘Hè? Zeven?’ Ik keek op de klok. Hij stond op tien over zes.

Onmogelijk.

‘Volgens mij staat die klok stil,’ zei ik.

‘Nee hoor.’ Mam wierp een blik op haar telefoon, die in haar schoot lag. ‘Die klok loopt goed. Het is tien over zes.’

‘Waarom kijk je niet mee, Gabe?’ vroeg pap. ‘Nu wordt het interessant. De octopus begint een paar woorden te herkennen.’

‘Eh... nee, bedankt,’ zei ik.

Mijn hersenen gingen als een razende tekeer. Ik sleepte

mezelf terug naar mijn kamer, ging op de rand van het bed zitten en appte Carver: ‘Hoe laat is het?’

Twee seconden later ging mijn telefoon. ‘Was dat een grapje?’ vroeg Carver. ‘Waarom vraag je hoe laat het is?’

‘Geef nou maar antwoord,’ zei ik. ‘Volgens mij is mijn telefoon...’

‘Het is tien over zes,’ zei Carver. ‘Wat dacht jij dan?’

‘Ehm, dan heb ik een probleempje,’ begon ik. ‘Weet je...’

‘Ik kan nu niet praten,’ onderbrak Carver me. ‘We gaan net eten. Mijn ouders willen mijn telefoon afpakken. Die mag ik niet gebruiken aan tafel.’

‘Oké. Sorry,’ zei ik. ‘Tot morgen op je feestje.’

‘Niet te laat komen, hè?’ zei Carver. Toen hing hij op.

‘Te laat?’ zei ik bij mezelf. ‘Hoe kan ik op tijd komen als ik nooit voorbij tien over zes ’s avonds kom?’

Ik diepte de smartwatch op uit mijn broekzak en ging aan mijn bureau zitten om hem beter te bekijken. Had ik op de een of andere manier de tijd stilgezet toen ik het horloge stuk had laten vallen? Wat een bizar idee. Dat soort dingen gebeuren alleen in enge films en op tv.

Ik bestudeerde het horloge bij het felle licht van mijn bureaulamp. Dwars over het scherm liep een gemene barst. Het leek wel een bliksemflits. Tegen een zwarte achtergrond stond in oranje cijfers de tijd: 18.10.

Ik schudde met het horloge. Ik hief het boven mijn hoofd en schudde het nog een paar keer heen en weer.

De cijfers veranderden niet. Onder het gebroken glas

stond nog altijd 18.10. Ik probeerde de knopjes aan de zijkant. En ik schudde nog een paar keer.

18.10.

‘Dit gebeurt niet echt,’ zei ik tegen mezelf.

Toen had ik een idee. *Ik ga naar bed. Ik ga uren slapen. En als ik wakker word, moet het wel later zijn. Dan is het tijd voor ontbijt en is alles weer normaal.*

Ik stopte het kapotte horloge weer terug in mijn broekzak. Toen trok ik mijn pyjama aan en kroop onder de wol.

Ik weet niet hoelang ik heb geslapen, maar het moet wel een paar uur geweest zijn. Ik droomde dat Carver en ik op straat achterna werden gezeten door een octopus. We probeerden hem van ons af te slaan met onze ijshockeysticks. Maar de octopus bleef maar komen.

Met die droom nog in mijn hoofd liep ik naar beneden om te gaan ontbijten.

Maar bij de deur naar de woonkamer stond ik stil en sloeg de angst me om het hart. Pap en mam zaten op de bank te kijken hoe een octopus door het water warrelde.

‘Ontbijt?’ vroeg ik met een iel stemmetje.

Beiden keken ze me lachend aan. ‘Wat zijn dit voor grappen, Gabe? Waarom loop je in je pyjama? We hebben nog niet eens gegeten. Het is pas tien over zes.’

‘Ben je in de war?’ vroeg pap.

‘Misschien wel,’ antwoordde ik. Ik keek ze onderzoekend aan. ‘Ben ik niet al een paar keer eerder naar beneden gekomen om te vragen hoe laat het was?’